

дахме до 25 юлий, дѣто окото ни глѣдаше на югъ къмъ полето, въ което се виждаше, че има на купове, на купове облаци изходящи отъ огненний пушекъ, който горѣше селата. Въ това врѣме народа отъ всички села, малко и голѣмо, тичаше слѣдъ войската къмъ Балкана, кой както можеше, като викаше: «Охъ Боже!» оледе тѣжко намъ!» Демеркационната линия стояше на връхъ Сръдна гора, знаеше се, че Турската войска се бѣше оттеглила и 15 дни нѣмаше никого на бойното поле, та селата бѣхж пусти.

На 25-й стигнахме на връхъ Стара-Планина, дѣто стояхме тамъ до 1 Августа и по приказъ се отпавихме въ село Присово; тѣй сжщо на 8-й Авг. по приказъ бѣх-ме стигнали до манастира св. Илиа и св. Никола, като отивахме на помощ на дѣйствующий 9-й полкъ въ Елена; по отъ св. Илиа се върнахме въ слѣдствие на втори приказъ и се оправихме чрѣзъ Дрѣново и Габрово право на Балкана по защитата на Шника, дѣто пристигнахме на 11 Августъ 6 часа по европейски послѣ обѣдъ. Прѣди да стигнемъ на позицията слѣдъ третето беклеме при първитѣ таби на близо тамъ имаше една колива (лакаты) на която битката бѣше до тоякося силна, щото войницитѣ догдѣ прѣминатъ тоя лакаты, падахж мъртви по 10—15 души отъ стрѣлянието на Турцитѣ, които стояхж на сръщнитѣ връхъ (Маришь). Легко раненитѣ солдати бързо се дигахж и прашахж въ болницата, а падналитѣ заривахж съ прѣсть, за да неглѣдатъ ония солдати, които слѣдватъ да идатъ отъ подиря имъ. Тамъ мѣжду многото паднали — и съ прѣсть и съ камъне заровени, единъ бѣше полузасипанъ съ прѣсть, който тутакси билъ засипанъ, виждаше се не за смъртъ ударянь; но по причина на бързото скривание на падналитѣ смъртно ранени, струнали и нему на гърдитѣ за награда черна земя. Ний припускахме съ копѣетѣ си бърже прѣзъ опаснитѣ лакаты, но при всичко туй чухъ единъ гласъ: Охъ! «заровиха ме недоумрѣлъ, охъ боли ме рапата! Охъ смаза ме черната прѣсть.» Обърнахъ ся къмъ страната отъ дѣто идеше гласътъ; видяхъ една купчина прѣсть, единъ кракъ и глава човѣшка се съзираха, а другата часть на